

clar...

PERSONAJELE ÎN SPECTACOL — Dar dialogul scăpărător nu izbutește, pe alocuri, să ștergă impresia de încetinire a acțiunii, și credem că aici eforturile regiei artistice (Traian Ciuculescu) trebuiau îndreptate spre mai multă stăruință. Fericit inspirată s-a dovedit, în schimb, regia artistică atunci când a pus accentul pe comicul savuros pe care îl permit dialogurile celor trei negustori. Treimea lui Take, Ianke și Cadir, permanentă în scenă, s-a dovedit puternic sudată, realizată armonios. A plăcut în deosebi Ianke (Toma Caragiu). În ironia scăpărătoare și aparent dezabuzată a acestuia, și-a chivernisit scriitorul cele mai scâlpitoare replici pe care actorul a știut să le interpreteze de minune. Jucând cu finețe, fără ostentație, Toma Caragiu a dovedit că sobrietatea nu e străină spectacolului de comedie. Cinismul de suprafață al personajului s-a întrepătruns în mod fericit cu sublinierea fondului afectiv pe care Ianke îl are, de care se teme și pe care și-l ascunde.

(T.L.B., în *cronica la Tache, Ianke și Cadir* — *Teatrul de Stat, Timișoara*. „*Drapelul Rosu*“, nr. 3666.)

SCENELE DE MASĂ ȘI DECORUL — Despre unica scenă de masă, din ultimul tablou, putem spune mai puțin bine. Masa face figurație, în înțelesul vechi și demodat al cuvintului; toată scena este lipsită de viață și de putere convingătoare. Prin fanfara militară, s-a introdus în această scenă și elementul de farsă care, în loc să învieze actul, împinge spectacolul, chiar în faza deznădămintului final, într-o direcție cu totul nedorită.

Perdelele din actul I înseamnă o încercare îmbucurătoare de a înlătura naturalismul obișnuit în probleme de decor. Păcat că în celelalte acte, pictorul scenograf Szakács György nu a urmat consecvent această linie care în cazul de față ar corespunde în deosebi caracterului piesei și concepției de bază a spectacolului.

(Jánosházy Gheorghe, în *cronica la Discipolul diavolului* — *Teatrul Maghiar de Stat, Cluj*. „*Făclia*“ — *Cluj*, nr. 3104.)

...obscur

ATÎT DE NOBIL... — Bolinbroque, *deși nobil și descendent al unei ilustre familii*, cum singur ne spune, și-a petrecut viața în distracții ușurate care l-au ruinat.

(I. Steriopol, în *cronica la Paharul cu apă* — *Teatrul de Stat, Pitești*. „*Secera și Ciocanul*“ — *Pitești*, nr. 754.)

CONFUZII PE FOND REALIST — Tocmai în această privință suferă confuzii unele piese ale lui Sebastian, de aceea trebuie mare grijă în înțelegerea lor care-s în fond cu un dezvoltat conținut realist.

(Irimie Străut, în *cronica la Steaua fără nume* — *Teatrul de Stat, Petroșani*. „*Steagul Rosu*“ — *Petroșani*, nr. 2171.)

ADICĂ A COPIAT? — N. Al. Toscani a dovedit că a studiat punerile în scenă ale piesei la celelalte teatre din țară și a izbutit, în cea mai mare parte, să realizeze un spectacol superior.

(Traian Țanea, în *cronica la Nota zero la purtare* — *Teatrul Național, Iași*. „*Flacăra Iașului*“, nr. 2147.)

ATMOSFERĂ GEOGRAFICĂ ÎN AER LIBER — Fără să încarce scena cu stilizări de arhitectură orientală, scenograful a dat printr-o chibzuită folosire a bolților arcuite o sugestivă înfățișare, în „aer liber“ a atmosferei geografice și de epocă îndepărtată.

(Eugen Atanasiu, în *cronica la Fiii pescarului* — *Teatrul de Păpuși din Cluj*. „*România Liberă*“ nr. 3729.)

DAȚI TALANTUL ȘEFULUI DE GARĂ — Paul Ioachim în rolul șefului de gară Galan, a jucat schematic... și crezând prea mult în citeva, prea puține intonații-cheie, însoțite de groaznice efecte de omușor: rolul său e mai sinuos, mai complicat, și actorul care-l joacă trebuie să se gindească în primul rînd la o mai mare variație de mijloace, evident limitată matematic, căci personajul este totuși, șef de gară.

(Radu Popescu, în *cronica la Plicul* — *Teatrul C.F.R.-Giulești*. „*România Liberă*“, nr. 3729.)